

ПЕРЕЦЬ

Мал. БЕ-ША

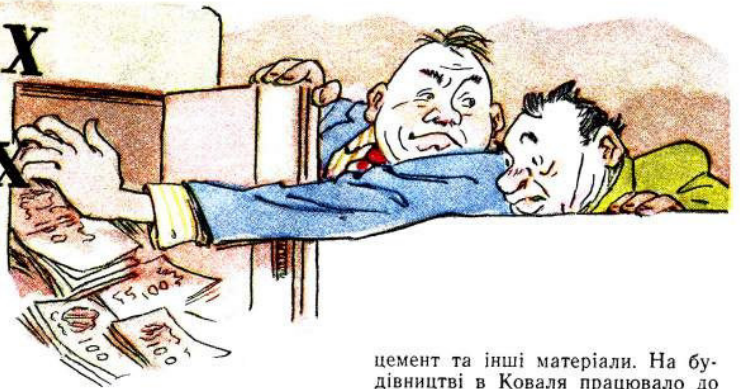
«ДІЛОВА» ОЗНАКА

— Ви призначили директором Іваненка, який розвалив роботу вже в трьох місцях. Чому не висуваєте молодих?

— Та Іваненка ми давно знаємо, а що то за молоді — це ще невідомо.

Про ЕНЕРГІЙНИХ ТА ДОСВІДЧЕНИХ

1 ЗАНАДТО ЕНЕРГІЙНИЙ

У селі Гута-Літинська, Літинського району на Вінниччині, живе, а в колгоспі ім. Хрущова головує Фільчук Андрій Трохимович, якого секретар Літинського райкому КП(б)У тов. В. Є. Лозинський вважає за енергійного й дуже здібного голову колгоспу.

— А оте, що на Фільчука є багато скарг, — то все наклепи на нього! — обурюється т. Лозинський.

Давайте спокійненько розберемося, які такі здібності має Фільчук і куди він витрачає свою енергію?

Що Фільчук не абияка людина, — про це свідчать і колгоспники:

— Такого голови, — говорять члени артілі ім. Хрущова, — ми ще не бачили! Дуже енергійний! Щоб хтось колись так енергійно нас брутально ляв, погрожував нам, залякував, щоб так по-хамському до нас ставився, — та ніколи такого ще не було!

За дуже «енергійне» ставлення до тракториста з села Дубової — Килинча С. — Фільчука було засуджено на три роки позбавлення волі, але Фільчук не покався й виявляє свою «енергію» й далі.

Такий Фільчук, як людина.

Давайте подивимося, який Фільчук хазяїн, які такі у нього господарські здібності?

Фільчук міцно потоваришував із продавцем ССТ Лучем Іваном і самовільно, без відома правління та загальних зборів виділив Лучеві 0,15 гектара садиби з колгоспним садком. Про це написала 14 травня 1952 року газета «Вінницька правда», а 7 червня в газеті було надруковано, що бюро РК КП(б)У оголосило Фільчукові сувору догану.

Колгосп виділив М. А. Черняхівській ділянку 0,20 гектара. Ділянка ця сподобалася Фільчукові, і він її забрав собі. Обробляла для нього ту ділянку краща ланкова Г. Г. Ставничук із своєю ланкою.

Коли Фільчук дізнався, що на сигнали колгоспників прийшов представник «Перця», він надіслав спочатку колгоспника Гончара переорати цю ділянку. Гончар одмовився. Фільчук послав Ферфецького, і в Ферфецького не піднялася рука переорати прекрасний, хоч і незаконно захоплений, город.

Фільчук менжує колгоспною худобою й свиньми, як циган кіньми.

У селі Майдан-Почапинецький Фільчук будує біля своєї хати «хлівець» (так він каже). «Хлівець» той має розміри 13×5 метрів. «Хлівець» будується з колгоспного лісоматеріалу, колгоспними теслярами, яких щодня туди возить артільна автомашина (18 кілометрів) і привозить ввечері додому. Були дні, коли на будову цю возили цілу будівельну бригаду.

А де гроші за сухофрукти, що їх Фільчук посилав продавати аж у місто Чкалов?

А де 1.240 карбованців, витрачених ніби на купівлю заліза?

А де зашастини до автомашини, що на них витрачено 1.100 карбованців?

А як бути з розписками та актами на 17.146 карбованців? Розписки ці й акти правління не затвердило, ревізійна комісія їх не визнала.

Фільчук живе у великому колгоспному будинкові, — одну половину він займає сам, а в другій держить свині...

Тільки в липні 1952 р. Фільчук почав видавати колгоспникам цукор за минулий рік...

Для Фільчука сіно коситься вчасно, а дванадцять гектарів артільного сіна стоять, пересихають...

Отакій Фільчук «здібний» хазяїн!

А які в його «товаришочки»-поплічники?

1) Головбух Проценко Б. А., що незаконно нарахував собі, як додаткову оплату, свиню.

2) Ферфецький І. П. — украв колгоспну телицю і справу на нього передано прокурором до суду.

3) Заступник Фільчука Драчук Д. Я., що крав колгоспний шифер, привласнив гарбу сіна, два вози дров. Грубий, мстивий, лається, як і Фільчук...

Так отакій Фільчук здібний і такий він енергійний...

Занадто вже енергійний і занадто здібний... Добре, коли така «енергія» і такі «здібності» та подалі від колгоспу виявляються...

А то ще рік, ще два — приїде т. Лозинський в село Гута-Літинська, а там замість колгоспу ім. Хрущова, тільки легенький туманець від Фільчукової енергії та його здібностей...

А сам Фільчук посилає т. Лозинському палкий привіт! П'ятами!

2 ЗАНАДТО ДОСВІДЧЕНИЙ

Олекса Микитович Коваль, колишній голова правління колгоспу ім. 9-ої конференції ЛКСМУ в селі Завадівці, Теплицького району, Вінницької області, — прокрався в цьому колгоспі.

Секретар Теплицького райкому КП(б)У т. Заєць М. К. рекомендує Ковалья, як досвідченого керівника.

Невідомо тільки, в чому Коваль має досвід: у господарюванні чи в крадіжках?

У всякому разі райком порекомендував Ковалья на голову укрупненого колгоспу ім. Берія, в село Соболівку, де він, Коваль, разом із головою колгоспу ім. Мічуріна Джусом Д. П. глушить у річці Буг рибу. Вибухами глушить.

А як хазяйнував Коваль у Завадівці, в колгоспі ім. 9-ої конференції ЛКСМУ? Чим, якими своїми ділами він заслужив такої оцінки й такого довір'я з боку районного керівництва?

Документальна ревізія виявила, що Коваль разом із бухгалтером колгоспу Масюком і теперішнім головою Білинським розтринькали 23.623 карбованці громадських грошей. До них підкотився (чи вони до нього підкотилися?) якийсь «супчик» Бернштейн, спекулянт, з яким вони підписували фіктивні умови на постачання лісоматеріалів; фіктивно списували гроші за командировки; оформляли грошові рахунки на товари з Петрашівського ССТ, а тих товарів ніхто ніколи й у вічі не бачив; вони розбазарювали будівельні матеріали і т. д., і т. ін.

Коваль на протязі 1949 року збудував собі шлакобетонний будинок 10×12 метрів, з морюю, верандою, — укравши для цього в колгоспі до 20 кубометрів лісу, 10 тонн вапна,

цемент та інші матеріали. На будівництві в Ковалья працювало до 20 колгоспників, автомашина, воли, коні. За роботу колгоспникам і шоферові нараховувалися трудодні.

Коваль справді таки дуже досвідчений хазяїн, — будував колгоспну вівчарню, а збудував собі дім.

У серпні 1949 року Коваль здав на Генріхівський пункт «Заготзерно» колгоспну гречку. Вдарили по руках із завпунктом, — здано було 15 цнт. гречки, а квитанцію одержано на 30 центнерів.

— Та й що?

— Та й те, як з тою удивцею: «А в неділю продала, з хлопцями пропила...»

І от за цей «досвід» в. о. голови райради т. Огризько так уже вихваляв Ковалья на звітно-виборних зборах, так уже рекомендував.

Не допомогло! Завадівські колгоспники прогнали Ковалья...

Ну, що ж, що прогнали?!

Район «посватав» його в Соболівку...

Бо дуже вже Коваль досвідчений.

Щоправда, райвідділ сільського господарства і райпрокурор вимагають суду над Ковалем та його поплічниками.

Перший секретар райкому т. Дегтярьов — проти.

— Досвідчений! Судити не будемо!

Зволікає справу й обласна прокуратура.

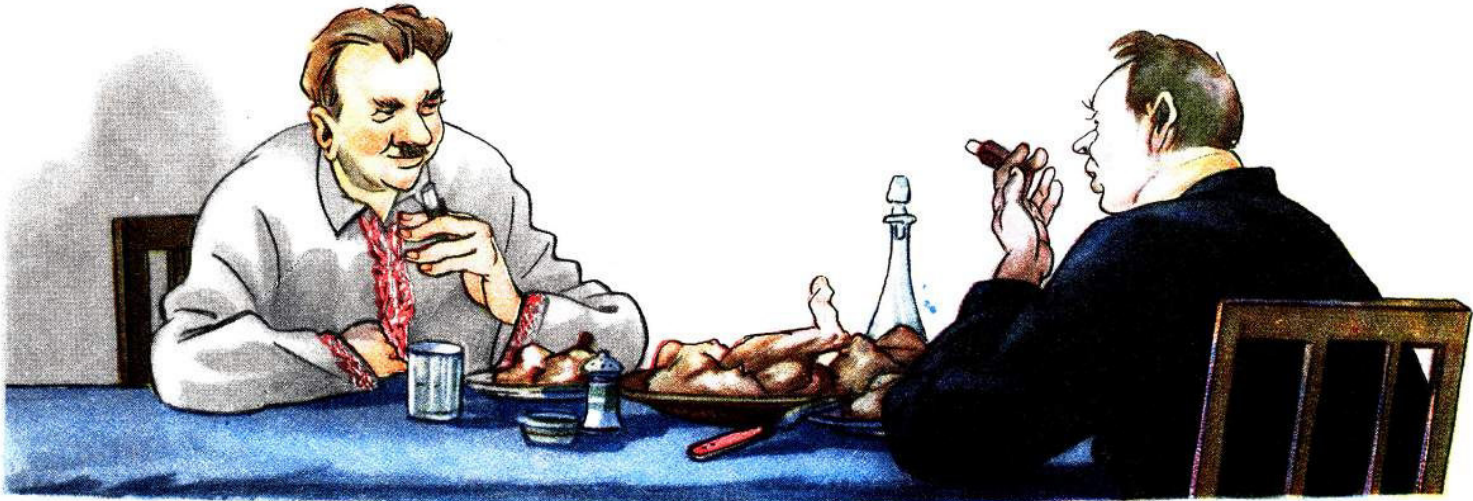
Виконуюча обов'язки начальника слідчого відділу обласної прокуратури т. Краснова вимагає ще ревізії, а виконуючий обов'язки облпрокурора т. Яворенко хоче, щоб Коваль та Масюк повернули колгоспові збитки і т. д.

А вороги колгоспного ладу собі гуляють, посміхаються та рибу глушать.

Та лягаючи спати, молитовно проказують:

— Пошли, царце небесная, нашій обласній прокуратурі многогая літа! І т. Дегтярьову теж... Учини їх у раю! Амінь!

— Ось так і живемо: і ми ситі, і вівці цілі.
 — Як же це у вас виходить?
 — Дуже просто: овець не чіпаємо,— ріжемо тільки баранів.

Іван НЕХОДА

Ілюстрації Л. КАПЛАНА

Був собі, жив правовірний хаджі,
 Ну — мусульманин такий. Багатій.
 Землям своїм він не знав межі,
 Ліку не знав він худобі своїй,
 Вівцям, коровам, коням, бикам...
 Сам володів він багатствами. Сам!
 Золота стільки він мав і срібла,
 Висипать золото — річка б була,
 Висипать — гори були б до небес...
 Та найдорожчий для нього був — пес.
 Пес — страхопудало зле та рябе.
 Пса він любив, як самого себе!

Якось той пес, не сказавши і «ох»,
 Кістку ковтнувши, взяв собі й здох.
 Пес, що худобу, як сторож, стеріг,
 Ось бездиханний лежить біля ніг.
 — Горе велике! — хаджі загунав,
 Сльози струмком полились на рукав.
 — Як я без пса буду жити тепер?
 Краще б не пес,
 Краще б я був помер!
 Чим пом'януть тебе, друже, скажи? —
 В горі великим питався хаджі.
 Раптом наказує слугам своїм:
 Саваном труп загорнуть дорогим...
 Був дуже пишно похований цей
 Пес, — як ховають лиш знатних людей.

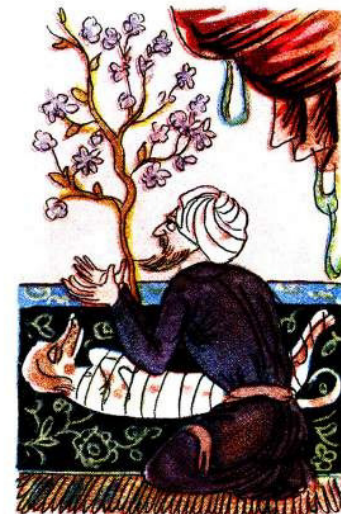
* Імам — представник вищого мусульманського духовенства.

Благочестивий імам*

АЗЕРБАЙДЖАНСЬКА
 НАРОДНА КАЗКА

Три дні мулла — їхній піп — у безсиллі
 Книгу святу читав на могилі!
 В честь свого пса, як у друзів і слід,
 Скликаний був поминальний обід,
 Три дні, хоч був той хаджі і скупий,
 Всіх жебраків частував — їж і пий!

Чутка про це до імама дійшла.
 — Як? На могилі собачій мулла
 Книгу святу читав — свій коран?
 Віру глумив правовірних вірян?...
 Впав непритомний, зробивсь наче мрець
 Сивий імам — найсвятіший отець.
 Попіт на голову сипле імам,
 Сукню порвав свою — сором і страм!
 Це ж святотатство, наруга глибока!
 Зганьблена, столтана віра пророка!
 Смертю скарають того небеса,
 Хто поховав із молитвою пса!..

Гострі в імама слова, як ножі,
 Сів на коня і мерщій до хаджі.
 Друзі хаджі похилилися в тузі.
 — Кайся, хаджі, — попередили друзі, —
 Іде до тебе імам, щоб умить
 Суд над тобою, розправу вчинить.
 — Суд? — Хитрий усміх хаджі уронив,
 З гурту узяв п'ятдесят баранів —
 Жиру курдюк має кожен баран
 Важчий утричі, ніж книга коран!
 Сам він імама стрічатиме! Сам!..
 Низько вклонивсь: — О, великий імам! —
 Одяг цілує — краєчок поли.
 — Горе моє розказати звели!
 Здох мій собака, мій славний Боздар,
 Серця опора і сторож отар!
 Справжній він був мусульманин, небіж,
 Мулл поважав і імамів...
 Тобі ж
 Він перед смертю, цей пес, заповів
 Жирних оцих п'ятдесят баранів! —
 Всі барани враз забекали: «Бе-е-е...»
 Мовив хаджі: — Бач вітають тебе! —
 Аж заіннувся зраділий імам:
 — Всіх п'ятдесят він одписує... нам? —
 Вогнище гніву в імама згаса.
 — Так не зови ж його псом, того пса!
 Братом назви його, другом моїм!
 Де він лежить? На могилу ходім!
 Там, на могилі його дорогій,
 Тиждень коран я читатиму свій!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ОГІРКИ: — Пропадуть, так з музикою!

„ВІН — РАДГОСП“

В офіційному листуванні на ім'я директора винрадгоспу «Більшовик» (Ізмаїльщина) навіть найграмотніші робітники часто помиляються: замість «винрадгосп», вони пишуть «він — радгосп».

Директор І. В. Троян вважає, що це дуже серйозна помилка. Шкоди робітників радгоспу, то вони іншої думки. Вони запевняють, що

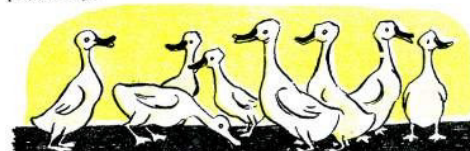
саме так і слід писати: «Він — радгосп». Він — це, звичайно, І. В. Троян.

Потрібне директорові борошно — і він наказує комірникові Мангулу взяти з радгоспівської комори 300 кг пшениці, змолоти і привезти йому додому. Потрібен корм для власних свиней, птиці, корови — вези, комірничу, з радгоспівської комори. Відмовляєшся везти? Добре, можеш не везти. Але й на роботу також можеш більше не виходити.

Брав директор з радгоспівської птахоферми по п'ять гусаків, брав і по десять. Одного разу наказав пташніці Д. Петренко принести йому з ферми 15 каченят. Та відмовилася це зробити.

— Ну, що ж, — сказав директор, — можеш не носити. Але й на роботу також можеш більше не виходити.

...Ось чому робітники пишуть «Він — радгосп». Вони впевнені, що це не велика помилка. Великою помилкою вони вважають те, що І. В. Троян обіймає посаду директора радгоспу.

ФРУКТИ СЕРЕД ОВОЧІВ

Під керівництвом Л. Є. Шехтмана Київська контора «Київзаготплодоовочторг» завдала державі величезних збитків. Збитки ті складаються із згноєних овочів і фруктів, крадіжок, різних фальсифікацій, махінацій та бухгалтерських комбінацій.

Виконком Київської міськради, нарешті, таки зняв з роботи Шехтмана (далі вже терпіти нікуди!).

А директора роздрібної контори «Київзаготплодоовочторг» Недведського та головного бухгалтера Гороховецького на роботі залишили. Чому залишили? Невже за те, що вони вміють показувати бухгалтерські фокуси: перетворювати, наприклад, 339 тисяч карбованців перевитрат на 104 тисячі карбованців економії?

Завідуючі магазинами Камінський, Кримський, Ліхтман, Уманський і Гарцман уже збиралися сідати на лаву підсудних, але їх помилювали і залишили завідувати магазинами. А завіщо?

Невже за те, що вони систематично перед продажем доливають воду в томат-пюре? Чи за те, що продають гнілі фрукти як першосортний товар?

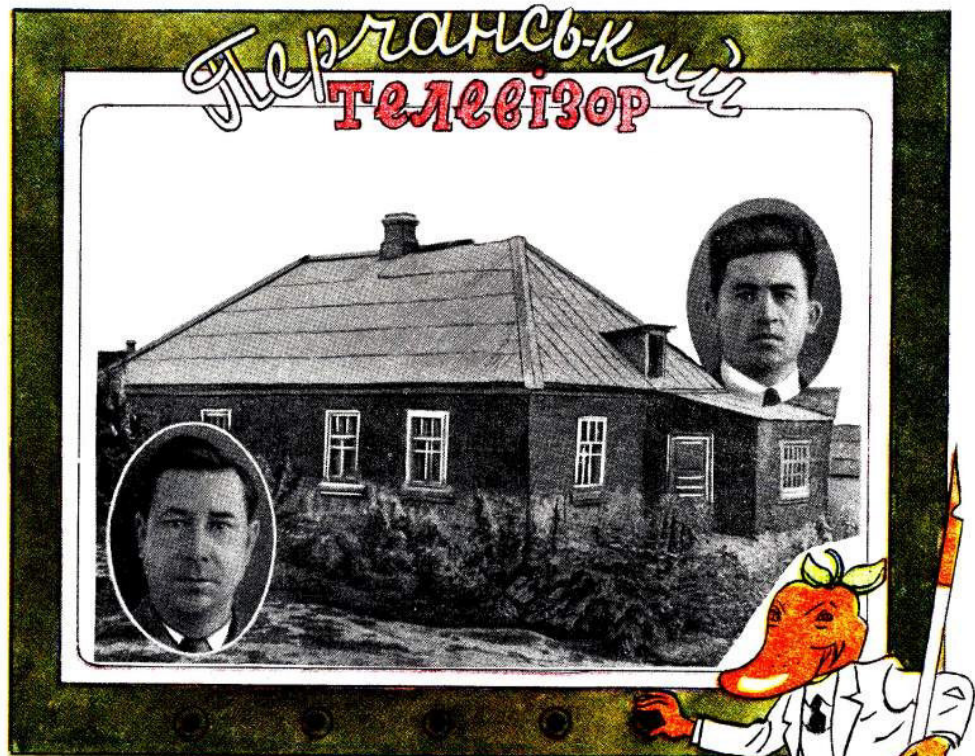
Нічого не може второпати і директор Лук'янівських кагатів Медведєв. Він у 1951 р. самовільно списав понад 200 тонн картоплі? Списав! Разом із головним бухгалтером Жабиним переплюнув керівників роздрібної контори і показав бухгалтерський фокус, як 668 тисяч карбованців перевитрат перетворити на 211 тисяч економії? Показав!

Так чому ж його залишили на роботі, а разом з ним і Жабина?

Сушать собі голови і керуючі райзаготконторами Євтушенко, Вігельгауз і Майоренко. Вони з усіх сил старалися, «списували» тонни картоплі, а їх навіть і пальцем не зачепили.

— Хоч би виконком міської Ради роз'яснив цим фруктам, чому їх не садять на лаву підсудних. А то вони й справді починають думати, що їм тепер уже й море по коліна.

С. ЗАЯРКО.

ОЙ, ЧИЯ ЦЕ ХАТА?

У цій хаті живе дуже моторна братія. Вірніше, не братія, а два брати: в одного — півхати і в другого — півхати. Виросла ця хата швидко, як з води, за один рік. Вміють ці брати швидко будувати! З одного боку будував хлібінспектор Глібов (фото зліва), а з другого боку — Бутенко (фото справа), теж хлібінспектор.

Де вони брали будматеріали? З одного боку вони хапали, з другого — брали, з третього — крали.

Інколи доходило до того, що навіть купували. Як ото С. Руданський говорив:

Купувати коли що —
То рука дрижала,

Зате купим, то по нас
Аж земля движалась!

Рука дрижала тому, що вписували вони потрошку, про людське око, а брали скільки влязло.

Земля движалась тому, що не на плечах вони тягли будматеріали, а машинами млинозаводу № 9. Безплатно.

Тягли вони з Нікопольського пункту «Заготзерно» і з інших пунктів, — брали скрізь, де тільки дозволено було їм інспектувати.

Отакі-то брати — Хапуни-Хабаровські!
Ясно тепер «ой, чия це хата»?

Подекуди в споживчій кооперації книжками торгують продавці, які не мають відповідної підготовки.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— У вас «Біла береза» є?
— Яка тобі береза, любя моя. Тут книжковий відділ.

ХУДОЖНИК

Художник взявся писати картину,
Щоб на великій полотні
Відбити творчі наші дні.

Він всім хвалився:

«Давно мені
Хотілось дати пейзаж індустріальний,
І я його красу
У фарбах до народу донесу!
Це твір, скажу вам, буде епохальний...»
І щоб не гаяти часу даремно,
Він навіть друзям у прийомі відмовляв чемно
«Горіння творче!.. Все творю, державо...»
«Пробачте... Я нікого зараз не приймаю...»

І ось готовий труд — натхнення плід...
Художник друзів кличе на обід,
Щоб показати їм нову картину.

Прийшли. Стоять ні в тих, ні в тих:
Один на голові скубе чуприну,
Той дивиться в вікно, а того душить сміх,

Ну що ти скажеш про його роботу?
На друзів з-за старого плоту
Дивився соняшників жовтий ліс,
Хатки, неначе для потіхи,
Блищать віконцями з-під стріхи,
Вітряк до неба два крила підніс...

І тільки ген, на заднім плані,
В диму, чи в хмарках, чи в тумані
Щось до заводу схоже виступає.

— Ну, як нова моя картина? —
Хазяїн у гостей питає.
Сказали друзі: — Мазанина.

Хто бачить світ не вище тину,
Не створить той нову картину.

Петро СЛІПЧУК.

В редакцію тітовського сатиричного журналу «Іжак» (Белград) прожогом влетів енергійний громадянин.

— Хто тут головний редактор?
— Я. Що скажете?
— Шукаю вас, щоб висловити своє захоплення з приводу вашого чудового журналу.

Схвильований головний редактор підводиться і міцно тисне руки відвідувача.

— Дякую вам, громадянине! Будь ласка... пробачте... як вас величають?
— Ромео і Джульєтта...
...Відвідувач був божевільний.

ТІТОВСЬКЕ ПОСТАЧАННЯ

Один белградський громадянин якось зумів зібрати гроші на нове взуття і подався у найкращу взуттєву крамницю. У тій крамниці перша зала була порожня. Громадянин побачив двоє дверей. На одних написано: «Чоловіче», на других — «Жіноче». Громадянин відчинив двері з написом «Чоловіче» і опинився в другій залі, теж порожній. Знов побачив двоє дверей з написами — на одних «Жовте», на других «Чорне». Громадянинові більш подобалось жовте взуття, і, відчинивши відповідні двері, він знову побачив порожню залу, теж з двома дверима. На одних була вивіска: «Для тітовців», на других — «Для звичайних громадян».

Громадянин відчинив другі двері і опинився на вулиці.

(«СТРШЕЛ». Софія).

В Америці щодалі більшою стає армія безробітних.

Мал. К. АГНІТА

— Отакі-то діла, Джоне: з однієї армії вивалились, до другої потрапили.

Учні третього класу «атлантичної гімназії» готувались до екзамену з географії. Вони хвилювалися, шуміли — до приходу вчителя поспішали перевірити свої знання.

— Що ти знаєш про Італію? — запитав Том Сміт Діка Джонсона.

— Дуже мало... — засміявся Дік. — Мій татко — полковник, служить в Італії. Недавно писав нам, що приймав у порту генерала Ріджуея і що його матроский поак обстрілював демонстрантів. Більше нічого не знаю про Італію.

— А я знаю більше! — похвалився Керітрс. — Італійці — видатні художники. Мій татко — генерал окупаційної армії в Італії. Скільки чудових картин прислав він додому! Маленький Фентон гарячково перерграв книжку.

— Говорить про Францію. Що ви про неї знаєте?

— Мій батько — дипломат, — озвався Джим Реулінгс. — Минулого тижня він вів переговори з французькими міністрами і примусив їх закрити три фабрики, щоб не конкурували з нашими фабриками.

Фентон поспішно записував кожне його слово.

— Назви кілька французьких рік, — попросив він Реулінгса.

— Луара, Темза, По, — сказав не задумуючись синок дипломата.

Учні дивилися на нього з повагою.

— А про Корею що знаєте? — вихопився Фред Камінгс.

— Корея знаходиться в Азії, — випалив Бад Гріфф. — Мій тато — майор. Пише з Кореї, що йому ця країна не подобається, бо вона не дає себе підкорити.

— Давайте тепер про Східну Європу, — запропонував Дін Роджерс.

Хлопці розгублено перезирнулися. Першим промимрив Боб Керітрс:

— Про неї нічого не знаємо... Там наших батьків немає.

(«ЛУДАШ МАТІ». Будапешт).

В МАРШАЛЛІЗОВАНИЙ ЄВРОПІ

Мал. Л. КАПЛАН

— Цей завод закrywся внаслідок нальоту американської авіації під час війни.

— А цей — внаслідок американської допомоги після війни.

Помітки ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

ЗГОДА!

Виявляється, що навіть лозунг «Янки, забирайтесь додому!» для спритних бізнесменів може бути щасливою знахідкою.

Газета «Нью-Йорк геральд трибюн» повідомила:

«Авіаційна компанія використовує антиамериканські написи у Франції. Начальник бюро реклами компанії Д. Пірсон наказав до лозунга «Янки, забирайтесь додому!» дописувати «...користуючись послугами авіаційної фірми «Пан Америкен»

Хай буде й так! Французи нічого не мають проти.

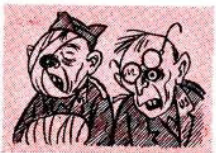
ЗАКУСКА З ВИХИЛЯСОМ

У західнонімецькому місті Вісбадені стоїть американський гарнізон. Довго не знав командуючий того гарнізону, що робити, як запобігти лихові, бачачи, як його високодисципліновані воїни повертаються з міста до казарм з роз'юшеними носами, перекобоченими щелепами і повідтопуваними пальцями на руках. Жаль було командуючому не солдатських носів і щелепів. Шкодував він за десятками тисяч доларів, розтриньканих його зв'язками у вісбаденських барах.

Після довгих роздумів командуючий зробив сміливий крок: наказав усім офіціантам барів і ресторанів не обслуговувати п'яних (тільки п'яних!) солдатів.

Мовляв, випив і до побачення. Закусиш десь на вулиці, коли заведешся з перехожим і він подасть тобі «руку дружби», так що власними ногами укриєшся.

Хоч сердито буде, зате дуже дешево!

НЕБЕЗПЕЧНИЙ ЦАР

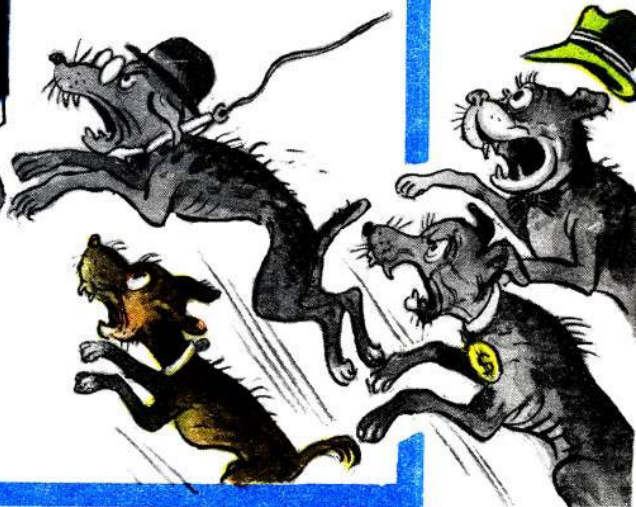
Ректор Колорадського університету (США) заявив властям, що професор історії Бульдер — червоний агент. Кілька тижнів чиновники федерального бюро розслідувань смикали бідолаху-професора, розпитували та випитували, вимагаючи повідомити «точні прикмети» і адреси квартир, де переховується «небезпечний росіянин», про якого він так прихильно відгукувався...

Потрапив у цю халепу Бульдер тільки тому, що в якійсь із лекцій справді похвалив одного росіянина, відомого кожній більш-менш освіченій людині в усьому світі, — царя Петра Першого.

Так у «вільних» Штатах необережний професор історії ледве не поклав живота свого за царя російського.

Буржуазна преса США й Англії почала шалену кампанію проти настоятеля Кентерберійського собору Х'юлетта Джонсона, який подав незаперечні докази, що американці ведуть бактеріологічну війну.

Оскаженілі СШАвки

ПРОПИСАНИЙ ОПТИМІЗМ

Чиновники держдепартаменту одержали суворий наказ розповідати в публічних виступах тільки про радісні події в Азії, щоб викликати оптимізм у слухачів.

Вирус дебатів словесна ріка...
Чиновника з держдепартаменту
Дзвінком

наперед
голова виклика,
Суворий блюстителю регламенту.

Оратор виходить, У тишу німу
Вигує фразу за фразою,
І раптом залпнувся: потрібно йому
Торкнутись становища в Азії.

«Немало дивізій шлемо ми на Схід...
І значить... Відомі колізії...
Прекрасно, чудесно! Діла йдуть як слід!
У рай потрапляють дивізії.

Багато союзників наших там єсть,
Ми з ними діла наші вершимо,

З любові до них ми вважаєм за честь
У рай відправляти їх першими!

Віднині Японія — рідний наш дім,
Там звичаї дуже хороші є,
Там «Янки — додому!» лунає, як грім,—
Це в гості нас кожен запрошує.

Ніхто в тому краї не зичить нам зла,
В обіймах нас душать, як водиться,
У нас там настільки прекрасні діла,
Що кращого й ждять не доводиться!»

Оратор з трибуни високої зіл,
Обтерши паруючу лисину.
Такий він, заморський ура-оптимізм,
Наказами зверху прописаний!

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

Вінсерт з Керцел

Мал. А. Арутюнянца

— Знову запізнались на роботу?
— І не кажіть, самому вже набридло.

Мал. В. Слищенка

— Кого то Петро Петрович агітує?
— Агітатора, щоб частіш до нашої бригади навідувався.

У деяких нових житлових будинках погана звукоізоляція стін.

Мал. В. Григор'єва

— Швидше, мамо! Ми чуємо, як скребуться миші!
— Звикайте, діти, до нашої акустики — миші скребуться в сусідньому під'їзді.

ТЕХКОНТРОЛЬ

Мал. Л. Каплана
ДОКОВИВСЯ.

Єсть на світі така порода людей. Люди ці злі, лихі люди, вони нічого не люблять, навіть дітей вони не люблять, не люблять вони звіряк, пташок, квітів. І, головне, кожному вони намагаються заподіяти щось лихе, неприємне... На дітей вони кричать, а як ніхто не бачить, — злопихатель таку дитину або злякає, або вщипне. Коли під його вікном защебече соловейко, злопихатель може пожбурити в солов'я чоботом:

— Не драгуй мене, здох би ти йому!
Друзів у них нема, всіх сусідів, співробітників вони ненавидять... Вони зводять на них наклепи, пишуть на них заяви, обрікують їх... Про таких людей одна бабуся казала, що вони «з гадючих спинок»... Колектив співробітників 7-ої міської лікарні м. Дніпропетровська з обуренням пише про злопихательства жінки-лікаря Гіверцман. Лікар Гіверцман після війни працює вже в третій лікарні. І скрізь, де вона працює, вона здійснює склоку, звідусюди вона пише скарги на керівництво установи, на лікарів, фільдшерів, медсестер. І куди тільки вона ті скарги не пише — по всіх вертикалях і по всіх горизонталах: в райком, міськком, обком, у міськздраввідділ, облздраввідділ, в обком спілки, в ЦК спілки, в Міністерство охорони здоров'я.

На її скарги надсилаються комісії — і партійні, і профспілкові, і радянські, і редакційні... Скільки загублено дорогого робочого часу, щоб розібрати всю оту наклепницьку писанину.

А скільки це коштує державних грошей: командировки різних комісій і окремих працівників. І нічим її не вгамониш: для неї встановлено спеціальну ставку, з нею чомусь носяться, як з писаною торбою, а вона, бризкаючи слиною, істерично вигукує:

— Всі сякі-такі, я сама тільки хороша!
Порушували питання про притягнення її до суду за наклепи, за обріхування чесних людей, так бачите: «беручи до уваги стан її здоров'я — різко виявлений вегетативний невроз, що проявляється в невротичних реакціях», — її не судили, а спеціальну ставку для неї вигадали.

Значить так: ображати людей, обріхувати їх — це все «невротичні реакції»... А відповідати за наклепницько-злопихательські вчинки — «вегетативний невроз» визволяє.

Хвора Гіверцман?
Лікуйте її! Покладіть у лікарню й лікуйте!
Не хвора, а просто собі злопихатель-наклепник і хуліган (що, по-нашому, певніше!) — судіть її!
Але звільніть чесних медпрацівників від образ, дайте людям спокійно працювати!

П. МИХАЙЛЕНКО.

КУВАЛДОЮ — ПО НОГАХ!

Харківський відділ «Союзторгреклами» надіслав Лиманській МТС (Зміївський район) дуже цікаву пам'ятку з техніки безпеки — спеціально для ковалів і молотобійців. В ній сказано:

«Перед початком роботи необхідно привести в порядок робоче місце, заготовити необхідні матеріали і приладдя, розкласти їх так, щоб вони були під руками і падали під час роботи на ноги».

Яке приладдя «впало на ноги» тому, хто перевіряв пам'ятку перед випуском в світ, на жаль, досі не встановлено...

МОСТИ З ПЕРЕСКОКОМ

ОИ, У степу річка, через річку кладка...

Завідувач Олексіївського шляхвідділу на Харківщині т. Жмалов запевняє, що в пісні йдеться або про міст через річку Оріль, або про кожен із чотирьох мостів у селі Верхня Орілька.

А завідувач Лозівського шляхвідділу (там же на Харківщині) т. Кобизький вважає, що в цій пісні оспівано кладку через степову річку Бритай, яка протікає на схід од Лозової.

Поки фольклористи розберуться про чю кладку співається в цій пісні, послушаємо, що заспіває обом районним шляховикам Харківський обласний шляхвідділ, коли дізнається, що мости там і справді схожі на кладки і, що, по дорозі до елеватора, на тих кладках провадилася вже не одна машина з хлібом.

КОРОВ'ЯЧІ СЛЪЗИ

УШОМИРСЬКА МТС (Коростенського району на Житомирщині) вирішила механізувати тваринницькі ферми колгоспів. Зраділи корови, почувши цю новину. Кінець кустарщині! Тепер вони будуть автонапуватися і електродоїтися.

Робота по механізації ферм розгорталася так. У 1950 році директор МТС т. Савело і старший механік по трудових роботах т. Кравчук уклали з колгоспами типові умови. В 1951 році новий директор МТС т. Залізняк призначив нового механіка т. Федоренка. Поки вони ознайомилися із старими умовами, то й рік минув.

В 1952 році механіком знову призначили Кравчука. Поки що зробив він на фермах стільки ж, як і в 1950 році.

Тепер корови не радіють, а гірко плачуть, бо побачили, що з такими механізаторами далеко ще їм і до автонапування, і до електродоїння.

МАГІЧНА СИЛА

ЧЕРКЕЗОВ — не чаклун, не знахар і не факір. Проте робітники радгоспу ім. Дзержинського (Першотравневий район, Сталінської області) в один голос твр-

дять, що ніхто інший, а саме Черкезов займається чорною магією.

Про спритність рук цього завмага написала в січні 1952 року районна газета. Та райпрокурор т. Терещенко чомусь довго і уперто не хотів звертати уваги на цей виступ газети. А до редакції тим часом продовжували надходити все нові й нові скарги на злочинні дії Черкезова. Редакція переслала у травні 1952 року ці листи райпрокуророві і попросила хоч на них звернути увагу. На цей раз прокурор ошчасливив газету своєю відповіддю. Але яка ж то була відповідь!

«Повідомляю, — написав прокурор 10 червня 1952 року, — що у питанні порушення правил торгівлі завмагом радгоспу ім. Дзержинського Черкезовим проведено перевірку ще в 1951 році і, через те, що факти не ствердились, — відмовлено в порушенні кримінальної справи».

Не інакше як перебуває прокурор під впливом чародійної сили спритного завмага.

Магічна сила!
Нечиста сила!

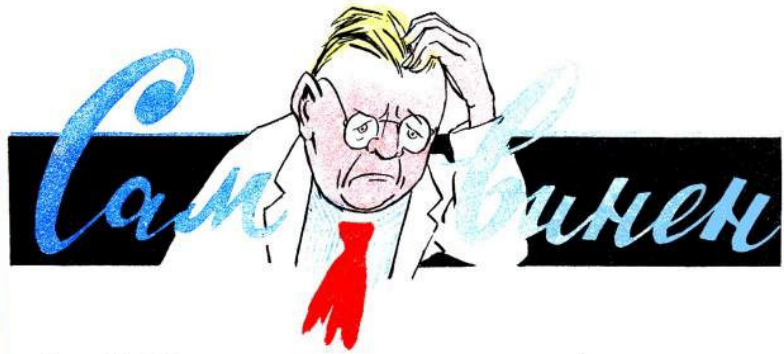
ТАКИЙ ПОВЕРНЕ!

ГОЛОВНЕ, на думку деяких п'ятихатських керівників, — це добре настрахати злочинця. Коли, наприклад, ввіймаєш злодія на гарячому, треба йому як слід вичитати, пригрозити і... відпустити. Вкрадене відбирати не треба — присоромлений злодій і сам усе поверне.

Так трапилось у П'ятихатках (Дніпропетровська область) з директором місцевого мішторгу О. М. Сокуреном. Районна газета викрила його численні зловживання. Райком партії, обговоривши виступ газети, ухвалив: Сокуренка з посади зняти і оголосити йому догану. А про ті 3 тис. карбованців, що їх Сокуренко з каси хапонує, про тисячі карбованців розтрачених грошей — в постанові ні гу-гу.

Товариші з райкому певні, що Сокуренко сам усе поверне. А той і не заперечує. «Як тільки, — каже, — знайду хорошу роботу, поверну».

І ви гадаєте, не поверне? Поверне, та ще й швидко. Особливо як буде красти і на «хорошій» роботі.

Коли Толі було три роки, мама сказала татусеві:

— Толік мене не слухає. Вчиться лаятись. Крутить дулі до-рослим.

— Ну, що ти, серденько, — відповів татусь. — Чи можна ремствувати на дитину в такому віці? Навпаки, мені дуже приємно, що дитина така мала, а вже кмітлива.

Коли Толі стало вісім років, від його татуса звернулася вчителька:

— Ваш син відмовляється відповідати мені на уроках, не виконує домашніх завдань, грубіянить, розбив у класі вікно.

— Що ви, Маріє Гаврилівно! — щиро здивувався татусь. — Та чи ж можна у такий вік вимагати від дитини більшого!

Через шість років між Толиним татусем і класним керівником п'ятого класу Надією Петрівною відбулася така розмова:

— Мене дуже турбує майбутнє вашого сина.

— Чому саме вас? Це ж не ваш син, а мій. Це мусить турбувати насамперед мене.

— Вибачте, — гірко посміхнулася вчителька. — Але Толині успіхи і поведінка в школі свідчать про те, що вас це не турбує.

— Яка така поведінка?

— Своім нетовариським, егоїстичним поведінням Толя викликав обурення всього класу. Його не навчило те, що він уже в двох класах сидить по два роки. Він ображає своїх товаришів і вчителів. Вчора, коли Іван Григорович поставив йому двійку з арифметики, Толя вигукнув на весь клас: «Начхати мені на вашу двійку! Якщо хочете, то я вам завтра одиницю принесу!».

— Так і сказав? — посміхнувся Толин батько. — От бісів шибеник! А ви знаєте, це ще не біда. Запасіться терпінням. Він своїй матері ще кращі речі говорить і, розумієте, вона терпить.

— Може він уже й на вас не зважає, а ви терпите? — спалахнула вчителька.

— На мене? — підняв брови Толин татусь. — Як же він може не зважати на мене, коли сам міністр зважає на мене?

— Але ж міністрів син відмінник, а ваш — другорічник і егоїст.

— Ой, мила Надіє Петрівно, хто з нас у такому віці не був егоїстом?..

Ще через два роки Толя категорично заявив своєму татусеві:

— Ти батько мені чи не батько? У путніх батьків діти давно уже їздять до школи на власних автомобілях. А я, мов дурень, повинен щодня ходити пішки. Це відбивається на якості навчання! Через твоє недбалство я вимушений сидіти по два роки в кожному класі.

Толин батько поточився назад, немов хто штовхнув його в груди. Він дивився на сина широко розплющеними очима, в яких відбилися здивування, обурення, вагання, сумніви і ще багато дечого.

— Ах ти ж виродок! — процідив він, нарешті, крізь зуби й, грюкнувши дверима, вийшов з кімнати.

«Хто? Хто його такого виховав?» — в розпачі думав батько і, наче у відповідь на свої ж невеселі думки, почув з-за дверей голос Толі:

— Сам винен, а ще сердиться...

м. Лохвиця.

Павло СТЕНДИК.

ТПРУЧКИ, БИЧКИ!

В одеській обласній газеті «Чорноморська комуна» (в № 134) з'явилася замітка «Письменні бики».

«Досі було відомо, — пише автор замітки, — що письменними бувають лише люди. А ось редакція балтської райгазети «Комунар» знайшла письменних бичків. Замітка під заголовком «Лист від бичків», вміщена в газеті, починається такими словами:

«Ми, що нижче підписалися, бики, бички і телята з колгоспу «Перемога», пи-

шемо тобі листа не з зимового стійла, а з літніх таборів... Бички скаржаться, що їм влаштували одну погану обору і не зробили... куреня».

Кінчається замітка в «Чорноморській комуні» так:

«Поздоровляємо редактора балтської газети П. Пласкєнна з виведенням пн. сьєнних бичків»...

Одним словом, обласна газета вирішила поставити на місце зарозумілих бичків, осминнути їх: грамота, мовляв, не бичачо-теляче діло. Не маєте права виступати з листами навіть в гумористичному відділі, в «Колючці!»

Будемо сподіватись, що в майбутніх номерах «Чорноморської комуні» по заслузі перепаде ще й криловським вівцям (згадайте байку «Слон на воеводстві»), які набрались нахабства колись писати заяву («Заяву від овець надіслано в Приказ»).

Добре буде, коли влетить як слід і «Мавпі та Мишкові,

Ослу,

Козлу»,

яким «схотілося Квартет заграць» і які «дві скрипки, ноти, бас і альт дістали»...

Ач які грамоті! Хіба це осялячо-козляче діло — по нотах грати?!

І ще краще буде, коли хтось із «Чорноморської комуні» добереться ще й до глібовських грамотів, які за байкою «Шука» «суддями були».

З байки відомо, що «на Шуку хтось бумагу в суд подав». І — ви подумайте тільки — ту бумагу розбирали

«Янісь два Осли,

Одна нікчемна Шкапа

Та два стареньких Чапа».

Письменні два Осли і два стареньких Чапа! Ще й грамотна Шкапа...

Ні, цього не потерплять у «Чорноморській комуні»!

Мал. Ю. ФЕДОРОВА

«Важко уявити, що можуть бути ще міцніші зв'язки між США і Туреччиною, ніж ті, що існують тепер».

(Заява американського адмірала Керні на прес-конференції в Стамбулі).

«Американці не втручаються у внутрішні справи Греції, вони тільки дають нам поради».

(Заява грецького міністра Венізелоса на прес-конференції в Бейруті).

«Для мене було щастям дістати можливість одвідати табір військовополонених на острові Кочжедо».

(Заява англійського міністра оборони лорда Александера представникам американської далекосхідної армії).

БУДІВЕЛЬНИКИ ЗАТЯЖНОЇ ДІЇ

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Будівельник... Будівництво!
Слова ці і на думці, і в серці кожного радянського громадянина.
Радянський Союз будується, буде...
Від колгоспної хати до великих споруд комунізму.

Керівник Тернопільського будівельного тресту т. Гарбер ось уже більш як три роки відбудовує середню школу в м. Микулинцях. Про школу вже було і казано, і навіть у журналі писано, що вона (школа) вже (ну, зовсім, зовсім!) готова. А школа та (ну, зовсім, зовсім!) не готова, будівельники її залишили, і вона собі потихеньку руйнується...

...Візьмімо Дмитрівську школу садоводів (Знам'янський район на Кіровоградщині). Керівник тресту Укрсільспром т. Шапіро взяв 30 тисяч карбованців за ліс для школи.

Щоправда, представник школи прийняв ліс у Надвірнянській лісодільниці (Станіславська область) ще в грудні 1951 року і здав на схорону там же. «Шліть ліс!» — благає школа. А Шапіро мовчить. А чого йому «кричати», коли гроші вже в тресті... Що Шапірові до того, що будівництво школи зривається... Він же трестом, а не освітою керує...

...1951 року розпочали будувати двоповерхову школу в селі Кагановичах ІІ, Кагановичського району, Київської області. Будувє Київська контора 2-ої будівельної дільниці, виконроб Воробйов. Лає він робітників, кажуть, здорово і з нормами самоуправствувати вміє... А от будувати не дуже... Тридцятиповерховий будинок тепер будують разів у десять швидше, як Воробйов двоповерховий...

...Рік тому начальник будівельної дільниці № 1 Херсонської області т. Махно взяв 2 тисячі карбованців на ремонт гідромеліоративного технікуму в с. Бехтерах, Голопристанського району.

І спасібі не сказав.

— Та коли ж ви ремонтуватимете? — питають у т. Махна. — Будинок руйнується!

— Га?

— Будинок руйнується!

— Ага! Взавтра!

І так цілий рік...

Це про школи.

А тепер про клуби.

...У с. Вільшані, Недригайлівського району на Сумщині, 1950 року розпочали будувати клуб. Довели до вікон. Три голови сільради (один за одним) будували — не будується клуб.

Навіть сам голова райради т. Чепур був засовався:

— Та я як візьмусь!

Узявся та й ...передав будівництво колгоспові ім. Будьонного.

Не посувається...

...В селі Кашперо-Миколаївці, Привільнянського району, Миколаївської області, 1950 року збудували клуб. Витратили 20 тисяч карбованців. Протікає дах. Треба полагодити.

— Та хай!

1952 рік. У клубі під дощ повно води.

Голова колгоспу Явоненко дивиться на голову сільради Яшенка:

— Що робитимемо?

— Доведеться, мабуть, високі гумові чоботи купити. Так не перейдемо.

Ну, а тепер різні.

...Станіславська контора Сільелектро чекає й ніяк не дочекається, коли вже зовсім зіпсується дороге обладнання Бурштинської міжколгоспної ГЕС, що 1951 р., через 5 днів після пуску, як «зааварнула», так і досі, бідолашна, стоїть. А витрачено на неї 600 тисяч карбованців і 100 тисяч трудовнів.

...Є, щоправда, непевні такі чутки:

а) Будинок зв'язку в с. Кам'янці, Марківського району, Ворошиловградської області, що його почав будувати 1947 року Ворошиловградський облсільбудтрест, буде збудовано, приблизно, років через триста.

б) Лазню в с. Козові, Тернопільської області, закінчать будівництвом, як рак свисне. А він іще й не надимається.

Отакі діла «будівничі».

З такими «будівельниками» Волго-Дон ми будували б... О, господи! Аж страшно!

ДОБРЯГА

БАЙКА

Ведмідь в начальники попав,
Став управляти буйним лісом,—
Не тільки звірями, а й хмизом!
Засів до справ,
Сидів, читав,
Писав накази й директиви,
Ну, словом, правив... І на диво
Ласнаво ставився до всіх,
Поводився напрочуд чемно,
Привітно, лагідно приємно,
Де й слід би гаркнути — не міг.

Частенько чуть було від нього:
— В гаю не скривдив я нікого!
Коли вже правду вам скажуть,
То й слід би декого карать,

Та я добрячу
Маю вдачу:
Посерджує трохи, та й пробачу...

А в лісі темному вовки
Та ненажерливі шакали
Ведмежу душу вихваляли
Та по куточках залюбки
Дрібних звіряток шматували.

Коли накрили хижаків,
Був я в суді і диво бачив:
Суддя Ведмедю не пробачив,
Ведмідь в тюрму за добрість сів.

К. ЖУРБА.

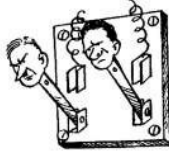
м. Чернігів.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Є в нас, у Мелітополі, «Енергозбут». Начальником там Т. Пушкар, головним інженером електросітки — т. Франкфурт. Не можна сказати, що ці товариші не встановили контакту з залежними від них підприємствами. Але той контакт дуже своєрідний.

То вони, ні сіло, ні впало, починають виконувати з підприємств дороги матеріали на ремонт електрогосподарства.

То розконтаться до того, що без попередження вимикають струм, коли їм заманеться.

Тільки останнім часом це розконтачування консервному заводу і заводу будівельних матеріалів завдало збитків на десятки тисяч карбованців.

Доки це триватиме? Адже дійшло вже до того, що «Енергозбут» у нас почали називати «Енергозбитком».

БУБНА, директор заводу «Універсал».

СЕРДЮК, директор заводу будівельних матеріалів.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

В такому художньому оформленні випускається на львівській парфюмерно-косметичній фабриці гігієнічний дитячий одеколон «Мойдодыр».

Де в цього хлопчика ніс, рот? І де очі у директора Львівської фабрики т. Осіпова?

Б. ПІДВАЛЬНИЙ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Не подумай, будь ласка, що, коли діло майстра боїться, то це завжди добре. Он майстри з київської артілі «Механік», яка випускає контрольні замки, видно, до того страшні бракороби, що на смерть поперелякували свою власну продукцію. Зроблені ними замки бояться всього — невеличкого камінця, шматочка цегли і навіть кулака. Досить легенько стукнути по замку і він автоматично розкривається: «Добро пожалувати!»

Порадь, Перче, керівникам артілі не витрачати часу і сировини на виготовлення ключів. Ми прекрасно обходимося і без них.

В. ЦЕСЛІВ, голова правління ССТ.

с. Добряни,
Стрийський район,
Дрогобицька область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

За проектом технічного відділу (начальник т. Зубов) в нашому мартенівському цеху № 1 встановили електромостовий кран. Чудова споруда! Вона має замінити ручну працю робітників, подавати всі матеріали безпосередньо до печі. Має замінити, але не замінює... Має подавати, але не подає...

Виявилось, що кран встановлено дуже далеко від печі.

Треба, значить, або кран ближче поставити, або піч пересунути, або ж попросити наших

проектувальників відірватися від кабінетів і по-справжньому наблизитись до печі.

Хоч на часинку!

О. ГЕРДІЯ,
бригадир мартенівського цеху № 1
заводу ім. Дзержинського.
м. Дніпродзержинськ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Висвітли на своїх сторінках виробничий досвід видатного мостобудівника Ковені Михайла Васильовича.

Вирішив т. Ковеня перевірити (адже він голова виконкому райради), як іде робота в колгоспі ім. Леніна. Сів на машину і поїхав до села Будилівки. Але не доїхав, — місток на дорозі трапився поламаний. Голова одразу ж самооблізувався, пішов з шофером до колгоспної майстерні, набрав брусків і дощок і місток через річку збудує.

відремонтував місток. (До речі: матеріал призначався на будівництво клубу, який будується в Будилівці вже п'ятий рік).

Тепер усі чекають того щасливого випадку, коли т. Ковеня буде їхати до села Нова Буда через річку Візню. На Візню (уже кілька років) загрузають у болоті і підводи, і автомашини. І якщо тут загрузне і т. Ковеня, то він знову мобілізується й інших мобілізує і місток через річку збудує.

ГРУПА КОЛГОСПНИКІВ
(6 підписів).

Потіївський район,
Житомирська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Слово, кажуть, срібло, а мовчання золото. Якщо це так, то найбільше «золота» є у відділі «Книга-поштою» в Києві на Володимирській вулиці, № 49. «Книга-поштою» уперто мовчить, на листи не відповідає, замовлень не виконує.

А в Одесі «золото» зберігається вперемішку

із «сріблом». Відділ «Книга-поштою» тут з одного боку відповідає, а з другого мовчить. Недавно я одержав звітні листівку-відповідь на своє замовлення. Так з одного боку листівки я виявив «срібло» (на листівці написано мою адресу), а з другого — «золото» (на звороті листівки чисто, її навіть не торкнулося перо).

І срібло і золото — метали благородні. Чого не скажеш про бюрократів, які отаборилися в київському та одеському відділах «Книга-поштою».

К. ЧОРНОВОЛ.

с. Тальянки,
Бабанський район,
Київська область.

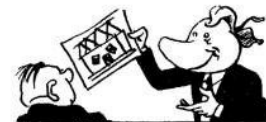
ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Відгадай загадку: синім небом укритий, вітрами підбитий, дощами розмитий. Не відгадаєш? Та це ж будинок, у якому міститься Високопільська райдержінспекція по якості насіння. Даху на ньому немає, дощі його розмивають, вітри в ньому гуляють.

Послали ми фото цієї руйни Херсонському обласному управлінню сільського господарства і Міністерству сільського господарства. Думали так: подивляться там, в яких умовах ми працюємо, і допоможуть нам відремонтувати будинок.

Подивилися. І дуже хитру відповідь дали. Попросили сповістити, яких ми заходів вживаємо, щоб вони були в курсі справи.

Сповісти їм, Перче, що наша установа ста-

ла посміховиськом для всього району. Може після цього вони вживуть реальних заходів.

М. ГУСЕНКО.

Херсонська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У зв'язку з вміщенням у журналі № 7 фейлетона «Коритоловство», партійна організація наклала стягнення на заступника голови виконкому Новомосковської (на Дніпропетровщині) міської Ради т. Соловйова та секретаря виконкому т. Іліна.

У № 9 ПЕРЕЦЬ надрукував замітку «Стихійна халепка». Як повідомило Управління Одеської залізниці, ним вжито заходів до ліквідації недоробок, допущених під час будівництва вокзалу на станції ім. Шевченка.

Бухгалтер колгоспу «13.рччя РСЧА» Сомик (Гайворонський

район, Одеської області) підроблював документи і привласнював колгоспні гроші. Про це колгоспники написали до ПЕРЦЯ. Розслідувавши матеріали, надіслані редакцією, районний прокурор притягнув злочинця до відповідальності. Сомика В. В. засуджено до 10 років позбавлення волі з конфіскацією належного йому майна.

Житель с. Барвінкове (Харківщина) Дерновий писав наклепницькі заяви та листи і надсилав їх до різних установ, зокрема до ПЕРЦЯ. Матеріали про це було передано слідчим орга-

нам. Вироком народного суду Дернового П. Ф. за наклепи позбавлено волі на один рік.

ПЕРЕЦЬ одержав листа про те, що завідувач бази Сиденко та його помічник Виноградов систематично крадуть товари з бази Криворізького (на Дніпропетровщині) філіалу універмагу. Перевірив це цілком підтвердила. Зловід було заарештовано. Народний суд засудив Сиденку А. Д. до 12 років, а Виноградова І. А. до 10 років ув'язнення. Директора філіалу т. Дригу знято з посади і притягнуто до партійної відповідальності.

Редактор **Ф. МАКІВЧУК**. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 16 (243) (на українському мові).

Підписано до друку 9.VIII. 1952 р.

Формат 70×105 см. 1,5 друк. арк.

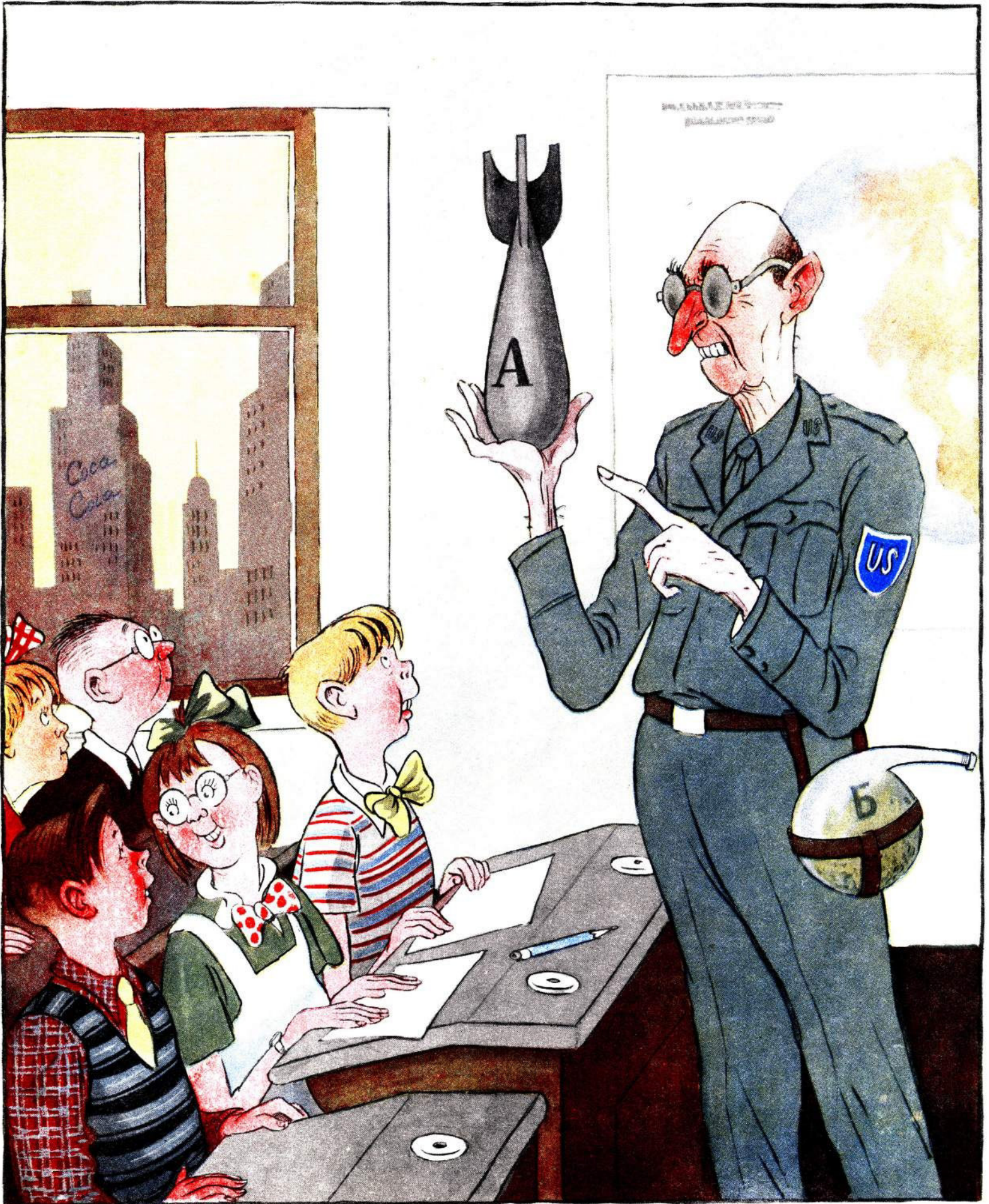
БФ 02688.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2502. Тираж 100.000 прим.

ПОЧАТОК НАВЧАННЯ В АМЕРИКАНСЬКІЙ ШКОЛІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Отже, почнемо з першої літери.